

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Tdo/78/2019
Identifikačné číslo spisu:	1317010541
Dátum vydania rozhodnutia:	14.01.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Šišková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:1317010541.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Aleny Šiškovej a sudcov JUDr. Dany Wänkeovej a JUDr. Martiny Zeleňakovej na neverejnom zasadnutí konanom v Bratislave 14. januára 2020 v trestnej veci obvineného X. D., pre zločin daňového podvodu podľa § 277a ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona, o dovolaní obvineného X. D. proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 15. mája 2019, sp. zn. 1To/99/2018 a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného X. D. o d m i e t a .

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava III z 25. júna 2018, sp. zn. 6T 81/2017 bol obvinený X. D. uznaný za vinného zo zločinu daňového podvodu podľa § 277a ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že v presne nezistenom čase 27. júla 2015 podal na Daňovom úrade v Bratislave ako konateľ spoločnosti C., s.r.o., so sídlom X. č. XX, I. (do 21. augusta 2015 so sídlom P. č. XX, I.), IČO: XX XXX XXX, IČ DPH: S daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie jún 2015, kde vykázal vo vzťahu k štátnemu rozpočtu vrátenie nadmerného odpočtu DPH vo výške 182 912,20 eur, a to na základe zaúčtovaných dodávateľských faktúr č. 2012031 zo dňa 30. júna 2015 vystavenej dodávateľom S., s.r.o. na sumu 1 095 133,20 eur s DPH a faktúry č. 2015020 zo dňa 30. júna 2015 vystavenej dodávateľom CPI 3 k.s. na sumu 2 340 eur s DPH, avšak bolo zistené, že X. D. z uvedenej sumy neoprávnene uplatnil nárok na vrátenie dane z pridanej hodnoty vo výške 48 733, 40 eur, pričom v rámci daňovej kontroly na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu za zdaňovacie obdobie jún 2015 bola Daňovému úradu oprávnenosť vrátenia nadmerného odpočtu deklarovaná predložením Zmluvy o nájme rodinného domu zo dňa 27. novembra 2015 uzatvorenej medzi prenajímateľom C., s.r.o., ktorú za prenajímateľa podpísal X. D. a nájomcom J. J., bytom v X., č. preukazu G ktorej predmetom bol prenájom nehnuteľnosti - 4 izbového rodinného domu s garážou na Y. ulici č. XA v I. so súpisným číslom XXXX, ktorý bol zároveň predmetom dodania v zmysle faktúry č. 2015031 zo dňa 30. júna 2015 vystavenej dodávateľom S., s.r.o, avšak k naplneniu predmetnej Zmluvy o nájme rodinného domu nikdy nedošlo, nehnuteľnosť J. J. v skutočnosti nikdy nemal v nájme a zmluva bola vystavená iba za účelom dosiahnutia vyplatenia požadovaného nároku na vrátenie DPH, čím X. D. úmyselne porušil príslušné ustanovenia zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z

pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov, pričom Daňový úrad Bratislava doposiaľ uplatňovaný nadmerný odpočet DPH nevyplatil.

Za to mu prvostupňový súd uložil podľa § 277a ods. 2 Trestného zákona, § 36 písm. j) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 5 (päť) rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona súd obvineného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obvinený X. D. priamo do zápisnice z hlavného pojednávania proti všetkým výrokom rozsudku, ako aj konaniu, ktoré im predchádzalo. Odvolanie písomne doplnil prostredníctvom obhajcu.

Krajský súd v Bratislave na verejnom zasadnutí rozsudkom z 15. mája 2019, sp. zn. 1To/99/2018 podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste odňatia slobody a spôsobu jeho výkonu. Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku obvinenému X. D. uložil podľa § 277a ods. 2 Trestného zákona, § 36 písm. j) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona s použitím § 39 ods. 1, ods. 3 písm. e) Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky. Podľa § 51 ods. 1 s použitím § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd obvinenému výkon trestu podmienčne odložil a zároveň mu uložil probačný dohľad nad jeho správaním. Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona súd ustanovil obvinenému skúšobnú dobu na 5 (päť) rokov.

Proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 1To/99/2018 podal obvinený X. D. prostredníctvom obhajcu JUDr. Michala Kemku 25. septembra 2019 dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, nakoľko rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku.

Obvinený v dovolaní uviedol, že skutok, ktorý sa mu kladie za vinu, nie je trestným činom a nezodpovedá právnej kvalifikácii skutku ako zločinu daňového podvodu podľa § 277a ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona. Neboli naplnené všetky obligatórne znaky skutkovej podstaty zločinu daňového podvodu. Skutková veta je postavená výlučne na tvrdení Daňového úradu Bratislava ako údajného poškodeného, vyplývajúce zo záverov daňovej kontroly uvedenej v Protokole o daňovej kontrole z 25. augusta 2016. Právny názor Daňového úradu Bratislava o tom, že daňovému subjektu C., s.r.o nevznikol nárok na odpočítanie dane z pridanej hodnoty, môže stačiť v daňovom konaní, avšak v žiadnom prípade nemôže ako jediný dôkaz stačiť aj pre konanie trestné. V daňovom konaní platí tzv. obrátené dôkazné bremeno spočívajúce v tom, že dôkazné bremeno je na daňovom subjekte a jednotlivé skutočnosti podstatné pre určenie daňovej povinnosti musí preukazovať daňový subjekt. Pri dokazovaní v daňovom konaní teda správca dane preukazuje len existenciu, resp. posúdenie nároku na odpočet DPH a daňový subjekt preukazuje pravdivosť údajov uvedených v daňovom priznaní. V čase rozhodovania odvolacieho súdu správca dane uznal a vrátil daňovému subjektu C., s.r.o celú spornú daň z pridanej hodnoty a uznal, že postup daňového subjektu C., s.r.o bol v súlade so zákonom. V ďalšom dovolaťel opisuje spôsob uplatnenia si DPH daňovým subjektom C. v roku 2015. V tejto súvislosti dovolaťel poukázal aj na závery znaleckého posudku Mgr. Ing. O.. Daňový subjekt C., s.r.o na základe výsledkov daňovej kontroly upravil svoj nárok, a to podaním dodatočného daňového priznania za jún 2015, dňa 1. februára 2017, kde znížil svoj nárok na sumu 89 523,40 eur. Podľa § 54 zák. č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty sa odpočítaná daň z nadobudnutého investičného majetku upraví, ak sa zmení účel jeho použitia. Pre stavby, stavebný pozemok, byty, nebytové priestory sa sleduje účel, použitie pre úpravu odpočítanej dane 20 kalendárnych rokov. Úprava odpočítanej dane pri investičnom majetku sa vykonáva vždy v poslednom zdaňovacom období kalendárneho roka, v ktorom sa menil účel použitia tohto investičného majetku, t. j. v daňovom priznaní k DPH za december príslušného kalendárneho roka. Keďže spoločnosť C., s.r.o upravila svoj pôvodný nárok na odpočítanie dane z dvoch nehnuteľností podaním dodatočného daňového priznania za jún 2015 a znížila svoj pôvodný nárok, mala právo na uplatnenie postupu v zmysle uvedeného zákona a metodického pokynu z januára 2016. Správca dane preveril, potvrdil a priznal nárok daňového subjektu na obstaranie nehnuteľnosti na adrese Y. X/A, I., ako aj na adrese XX,X. XX/B, I. uplatnené prostredníctvom § 54 zák. o DPH v pomernej výške 42 352,80 eur. V roku 2017 spoločnosť nehnuteľnosť používala na plnenia, ktoré sú predmetom dane a

uplatnila pomerný odpočet vo výške 42 610,33 eur. Výsledný daňový odpočet bol 11 274,44 eur.

V januári 2018 spoločnosť podala daňové priznanie k DPH, kde po započítaní jej vlastnej daňovej povinnosti s nadmerným odpočtom z decembra 2017 jej ostala daňová povinnosť vo výške 1 584,45 eur.

Uplatnený a uznaný odpočet DPH z obstarania nehnuteľnosti správcom dane za obdobie 06/2015 a 1/2018 bol vo výške 174 486,53 eur. Rozdiel v sume 8 425,67 eur z pôvodného požadovaného odpočtu dane z pridanej hodnoty uplatnenom v riadnom daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie jún 2015, podanom dňa 27. júla 2015, predstavuje časť DPH, na ktorú spoločnosť nemala nárok, nakoľko používala nehnuteľnosť na plnenia oslobodené od DPH v období od 1. januára 2016 do 30. septembra 2016, t. j. prenajímala nehnuteľnosti nezdaniteľným osobám a takéto plnenia sú vždy oslobodené od DPH. Uznaná výška nadmerného odpočtu prislúchajúca k rodinnému domu na adrese Y. X/A, I. správcom dane bola vo výške 43 567,63 eur. Daný postup zmeny účelu použitia investičného majetku je definovaný a upravený metodickým pokyne z januára 2016 k úprave odpočítanej dane pri investičnom majetku podľa § 54 zák. č. 222/2004 Z. z. o DPH po 1. januári 2016, na str. 7.

Právny záver súdu prvého stupňa o predložení sfalšovanej zmluvy s úmyslom preukázať touto zmluvou oprávnenosť nároku na nadmerný odpočet DPH nemá logický základ, pretože citovaná zmluva bola podpísaná 27. novembra 2015, účinná od 1. januára 2016, t. j. po dátume podania daňového priznania za jún 2015, preto nemohla byť použitá ako dôkaz na preukázanie nároku za zdaňovacie obdobie jún 2015. Citovaná zmluva bola podpísaná s J. J., ktorý je však nezdaniteľnou osobou v zmysle zákona o DPH.

Podľa názoru dovolateľa jeho postup bol lege artis, čo vyplýva aj zo znaleckého posudku Mgr. Ing. O.. Na otázku obhajcu, aby sa znalkyňa vyjadrila, aký vplyv mali nárok na vrátenie nadmerného odpočtu DPH za zdaňovacie obdobie jún 2015 nájomné zmluvy k domu na ul. Y. XX/I. s účinnosťou od 1. mája 2016 s nájomcom Ing. G. a s účinnosťou od 15. septembra 2016 s JUDr. I., znalkyňa uviedla, že tieto nájomné zmluvy boli tiež uzavreté po posudzovanom zdaňovacom období jún 2015, teda nemohli mať na toto zdaňovacie obdobie vplyv. Súd sa však s touto výpoveďou znalkyne žiadnym spôsobom nevysporiadali.

Obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil, že rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 15. mája 2019, sp. zn. 1To/99/2018 bol porušený zákon v neprospech obvineného a súčasne týmto výrokom podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok spolu aj s rozsudkom Okresného súdu Bratislava III z 25. júna 2018, sp. zn. 6T/81/2017 a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal predmetnú vec v potrebnom rozsahu znovu prerokovať a rozhodnúť.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava III (ďalej len „prokurátor“) 16. októbra 2019. K námietke obvineného, ohľadne dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, teda, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia uviedol, že okresný súd v súlade s ustanovením § 2 ods. 10 Trestného poriadku vykonal všetky dostupné a potrebné dôkazy, ktoré v intenciách § 2 ods. 12 Trestného poriadku správne vyhodnotil a dospel k záveru, že skutková veta obsahuje všetky informácie a okolnosti priebehu skutkového deja nevyhnutné na identifikáciu tam uvedeného konania ako trestného činu daňového podvodu podľa § 277a ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona. So záverom o vine obvineného sa stotožnil aj odvolací súd. Nosným a nesporným zistením v predmetnej trestnej veci je, že obvinený dňa 27. júla 2015 podal na príslušnom daňovom úrade daňové priznanie k DPH za zdaňovacie obdobie mesiaca jún roku 2015, ktorým si okrem iných uplatnil nárok na vrátenie DPH v spornej výške 48 733,40 eur, pričom oprávnenosť daného nároku v priebehu daňovej kontroly prvotne nevedel deklarovať a dodatočne tento nárok preukázal fiktívnou nájomnou zmluvou uzatvorenou s osobou J. J.. Vykonaným dokazovaním bolo ustálené, že predmetná nájomná zmluva bola absolútne fiktívna, čo potvrdila svedecká výpoveď údajného nájomcu, ktorý existenciu nájomného vzťahu dementoval, ako i výpoveď svedkyne Y. Z., ktorá potvrdila, že sporná nehnuteľnosť bola de facto súkromným rodinným domom rodiny D.. Obvinený spornú

nehnuteľnosť neprenajímaj, ale sám využíval spolu s rodinou. Neoprávnenosť uplatneného nároku zistená daňovým úradom nevyplýva výlučne len z výsledkov daňovej kontroly, ale je daná práve predložením fiktívnej nájomnej zmluvy. Vzhľadom na uvedené, bolo konanie obvineného správne právne kvalifikované. Vzhľadom na uplatnený dovolací dôvod prokurátor uviedol, že dovolací súd je viazaný konečným skutkovým zistením, ktorý vo veci urobili súdy oboch stupňov, v dôsledku čoho dôvodom dovolania nemôžu byť samotné skutkové zistenia, ktoré dovolacím súdom nemôžu byť menené a dopĺňané. Prokurátor navrhol dovolanie obvineného X. D. odmietnuť postupom podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

K vyjadreniu prokurátora sa 6. novembra 2019 vyjadril obvinený X. D., ktorý uviedol, že skutkové a právne závery súdov oboch stupňov považuje za nesprávne. V súvislosti s výpoveďou svedkyne Y. Z., obvinený namietá zavádzajúci obsah jej výpovede prezentovaný prokurátorom. Prokurátor opomenul uviesť časové obdobie (október 2016), ku ktorému sa svedkyňa vyjadrovala 31. januára 2017. Výpoveď svedkyne sa týka úplne iného obdobia. Prokurátor, ako aj okresný a krajský súd nesprávne vyhodnotili predložený dôkaz, nájomnú zmluvu s J. J. v súvislosti s preukázaním oprávnenosti nároku odpočítania DPH za jún 2015, a to z časového hľadiska, ako aj vo význame k mechanizmu uplatňovania nároku DPH pri investičnom majetku, čo malo za následok nesprávne kvalifikovanie skutku ako trestného činu podvodu podľa § 277a ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona. Obvinený opakovane opisuje daňový postup týkajúci sa spoločnosti C., s.r.o. poukazujúc na závery znaleckého posudku Mgr. Ing. O.. Námietky obvineného smerujú nie proti skutkovým zisteniam, ale proti právnemu posúdeniu skutku, ktorý podľa názoru obvineného nie je trestným činom. Vzhľadom na uvedené obvinený žiada svojmu návrhu uvedenom v dovolaní vyhovieť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) na základe podaného dovolania zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1 Trestného poriadku), bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], za splnenia podmienok uvedených v § 373 Trestného poriadku, v zákonnej lehote a mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku). Dospel však k záveru, že nie sú naplnené dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Dovolací dôvod podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je naplnený vtedy, keď rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Z tohto zákonného vymedzenia je zrejmé, že predmetom prieskumu môžu byť len otázky dotýkajúce sa právneho posúdenia veci. Na podklade tohto dovolacieho dôvodu nemožno teda preskúmať a hodnotiť správnosť skutkových zistení, na ktorých je napadnuté rozhodnutie založené, ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti SR podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Skutkový stav môže najvyšší súd totiž hodnotiť len z toho hľadiska, či skutok alebo iné okolnosti skutkovej povahy boli správne právne posúdené, to znamená, či boli právne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva. Preto nemožno preverovať úplnosť vykonaného dokazovania a správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov, nakoľko toto sú otázky upravené normami procesného práva, nie hmotným právom. Uvedený záver zodpovedá skutočnosti, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom a rozhoduje o ňom najvyšší súd už v tretej inštancii, kde nemožno znovu vytvárať, či meniť skutkové zistenia. S ohľadom na to nemôže najvyšší súd spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižších stupňov môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho - hmotného charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi nižších stupňov - ich posudzovanie je dominanciou konania odvolacieho súdu. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom

prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňovať alebo korigovať len odvolací súd. Správnosť a úplnosť skutkových zistení dovolací súd nemôže posudzovať, pretože nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti) bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Námetka nesprávnosti skutkových zistení, námetka proti spôsobu a rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne nesúhlas s tým, ako súd hodnotil vykonané dôkazy, nemôže zakladať žiadny z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

S poukazom na vyššie citované právne úvahy by zaoberanie sa týmito námetkami zakladalo neprípustný procesný stav, ktorý by de facto dovolacie konanie stotožnil s konaním pred odvolacím súdom, čo je právnou úpravou dovolacieho konania s prihliadnutím na jeho špecifickú povahu ako mimoriadneho opravného prostriedku vylúčené.

Podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť), bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Takáto situácia v posudzovanom prípade nenastala.

K jednotlivým dovolacím námetkam obvineného vymedzených v rámci samostatne špecifikovaných okruhov najvyšší súd uvádza nasledovné:

Podľa § 277a ods. 1 Trestného zákona, kto neoprávnene vo väčšom rozsahu uplatní nárok na vrátenie dane z pridanej hodnoty alebo spotrebnej dane v úmysle zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech, potrestá sa odňatím slobody na jeden až päť rokov.

Podľa § 277a ods. 2 písm. b) Trestného zákona odňatím slobody na štyri roky až desať rokov sa páchatel potrestá, ak spácha uvedený čin v značnom rozsahu.

Zákonné uplatnenie nároku na vrátenie DPH upravuje zákon č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v platnom znení. Neoprávneným uplatnením takéhoto nároku je klamlivé predstieranie splnenia podmienok na takýto nárok, a teda uvádzaním správcu dane do omylu.

Obligatórnym znakom skutkovej podstaty tohto trestného činu je aj motív vyjadrený právnou konštrukciou - v úmysle zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech.

Z hľadiska objektívnej stránky k spáchaniu trestného činu došlo v príčinnej súvislosti s protiprávnym konaním obvineného X. D., ktoré spočívalo v predložení falošných dokladov (zmluvy o nájme a poštových poukazov) daňovému úradu, ktoré mali preukazovať oprávnenosť vratky nadmerného odpočtu DPH.

Z hľadiska subjektívnej stránky obvinený konal v priamom úmysle.

Závažnosť konania bola daná trestným následkom, ktorým je výška uplatneného nároku na vrátenie DPH. Pohnútkou obvineného bola snaha získania majetkového prospechu.

Trestný čin daňového podvodu je koncipovaný ako predčasne dokonaný trestný čin. Na dokonanie trestného činu daňového podvodu postačí len to, že páchatel si neoprávnene uplatnil nárok na odpočítanie DPH u príslušného správcu dane v daňovom priznaní s cieľom získať neoprávnený majetkový prospech. Na dokonanie činu sa nevyžaduje, aby bol uplatnený nárok na vrátenie DPH a je štátom reálne daňovému subjektu vyplatený.

Dovolacou námetkou obvineného bolo, že skutok, ktorý sa mu kladie za vinu, nie je trestným činom a nezodpovedá právnej kvalifikácii. V naznačenom rozsahu obvinený teda namieta pochybenia v skutkových zisteniach ustálených vo veci skôr činnými súdmi a v nimi vykonanom hodnotení dôkazov.

Domáha sa podstatnej zmeny skutkových záverov, ktoré by viedli ku konštatovaniu, že stíhaný skutok nespáchal tak, ako je ustálený a popísaný v skutkovej vete rozsudku.

Na tomto mieste musí najvyšší súd jednoznačne konštatovať, že tak súd prvého stupňa, ako aj odvolací súd určenie právnej kvalifikácie skutku ako zločinu daňového podvodu podľa § 277a ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona správne právne skutok posúdili. Argumenty obvineného o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku v ním predkladanej podobe dovolacích námietok v spojení s namietanými chybami teda najvyšší súd v spojení s vyššie citovanými právnymi úvahami nemohol akceptovať.

V súhrne najvyšší súd uzatvára, že obvinený vyjadrením nesúhlasu s hodnotením vykonaného dokazovania v rámci rozhodnutí súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu v otázke ustálenia tých skutkových okolností, ktoré sú vyjadrením jeho konania ustáleného v skutkovej vete v podstate len napáda spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a tieto zároveň sám hodnotí zo svojho uhla pohľadu, opakujúc argumentáciu prakticky obsahovo totožnú s námietkami, ktoré predniesol v konaní pred odvolacím súdom.

Najvyšší súd musí znovu zdôrazniť, že kompetencie najvyššieho súdu v rámci prieskumného konania vyvolaného dovolaním týmto končia, nakoľko najvyšší súd nie je oprávnený preskúmať ani meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku. V trestnom konaní treba dokázať, najmä či sa stal skutok a či má znaky trestného činu.

V posudzovanej veci okresný a krajský súd zistili uvedený skutkový stav, ktorý obvinený subjektívne nepovažoval za preukázaný. Hodnotenie dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstavám obvineného, však nie je možné uplatniť ako dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku; ale ide o skrytú formu vyjadrenia záujmu obvineného, aby boli vykonané dôkazy (zistený skutkový stav) hodnotené v jeho prospech.

Dovolací súd opakovane zdôrazňuje, že podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Najvyšší súd konštatuje, že v posudzovanej veci skutková veta, tak ako bola ustálená, obsahuje všetky zákonné znaky trestného činu, z ktorého bol obvinený právoplatne uznaný za vinného a jeho konanie bolo správne právne posúdené v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva.

Na základe uvedeného dospel najvyšší súd k záveru, že dovolací dôvod podľa § 371 písm. i) Trestného poriadku nebol naplnený; preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.